

[Breckmann]

Når det bliver sagt, at apartheid forsøger at udelukke det sorte flertal fra alt samfundsliv, er det selvfølgelig evident vrøvl. Vi ved, at 50 pct. af al omsætning i Sydafrika ligger i sortes hænder.

Når man beklager, at apartheid betyder tvangsforflytning af nogle mennesker, vil jeg henvise til Tanzania, hvor Ujamasocialismen tvangsforflyttede 95 pct. af befolkningen.

Det er blevet skolebogsældom her i Danmark, som man har tiljuble. Det har ført til, at Tanzania til trods for al den u-landshjælp, det har fået fra Danmark, er blevet verdens 15. fattigste land, hvis hær er blevet brugt 5 gange til at destabilisere dets nabostater, og jeg kender ikke til sanktioner imod Tanzania fra det danske folketing på grund heraf.

Namibia bliver invaderet af Sydafrika. Hvem er Angola blevet invaderet af andre end 25.000 cubanske soldater uden sanktioner fra Danmark? Jeg kan pege på, at 50 pct. af Sydafrikas dyrkbare jord nu er beboet af sorte, men desværre kan de kun dyrke 7 pct. af Sydafrikas afgrøder. Jeg vil beklage, at nogen kan juble over hvides arbejdsløshed i Sydafrika eller andre steder.

Stinus (RV):

Jeg vil begynde med at rose og takke udenrigsministeren for det forslag til folketingsbeslutning, der blev fremsat i fredags, og for de bemærkninger, ministeren har ledsaget det med her i dag.

Jeg vil også takke udenrigsministeren for de meget klare svar til hr. Breckmann og til hr. Maisted. Her talte udenrigsministeren på et meget stort flertals vegne, klart og tydeligt. Og det nytter ikke noget, at hr. Breckmann begynder at tale om helt andre ting.

Jeg synes, det er meget positivt, at et forslag som det, vi nu drøfter, kan fremsættes af en regering, som tæller repræsentanter for hr. Erhard Jakobsens parti blandt sine medlemmer. Det er en bemærkning, jeg gerne vil understrege efter at have hørt hr. Erhard Jakobsen her i dag.

Forslaget og bemærkningerne til det giver klart udtryk for en holdning, som er nogenlunde modsat den, hr. Erhard Jakobsen giver udtryk for, og det er der grund til at være tilfreds med. Det understreger den brede politiske enighed om at fordømme apartheid-

systemet og nødvendigheden af direkte at tage skridt med henblik på at nedbryde det.

Min ros til udenrigsministeren går ikke alene på det foreliggende forslag, men i høj grad også på den måde, hvorpå han i forskellige fora, bl.a. FN's generalforsamling, i klare vendinger har taget til orde mod styret i Sydafrika. På FN's generalforsamling i år sagde udenrigsministeren således den 24. september:

»Pretoriastyret kender ingen grænser og bruger stadig mere brutale midler i sine bestræbelser for at undertrykke flertallet.«

Og videre:

»Den sydafrikanske regering har ikke vist tegn på vilje til at iværksætte grundlæggende reformer i Sydafrika, som kan føre til afskaffelse af apartheidsystemet og til indførelse af politiske og borgerlige rettigheder for det sorte flertal.«

Udenrigsministeren talte også om Pretoriastyrets manglende forståelse for en dialog med ægte repræsentanter for de ikke-hvide befolkningsgrupper med henblik på total afskaffelse af apartheidsystemet og påpegede nødvendigheden af, at presset på den sydafrikanske regering øges og gøres mere effektivt.

Især er der i dag, når vi drøfter de forskellige forslag til folketingsbeslutning, grund til at hæfte sig ved udenrigsministerens udtalelse i FN om, at manglende enighed blandt medlemmerne af sikkerhedsrådet ikke bør afholde enkelte lande eller landegrupper fra at iværksætte deres egne foranstaltninger mod Sydafrika, og at en bred vifte af foranstaltninger, som iværksættes af enkelte lande eller endog af enkelte borgere, organisationer og virksomheder, vil udgøre et betydningsfuldt politisk pres og en advarsel.

Det er netop dette, alle de foreliggende forslag lægger op til. Regeringens forslag er naturligvis i overensstemmelse med det udvidede nordiske handlingsprogram. Det er positivt, at regeringen i sit forslag forpligter sig til at virke for yderligere fælles foranstaltninger, ikke alene inden for det nordiske samarbejdes rammer, men også inden for rammerne af det europæiske samarbejde. Der er ingen tvivl om, at en vedtagelse af yderligere foranstaltninger eller en skærpelse af sanktionerne – hvad man nu foretrækker at kalde det – vil kunne tjene som og vil blive brugt som et eksempel til efterfølgelse for andre